

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 52.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366771456/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

bogen og vær glad, see nu ere vi jo allerede i Skoven.» Vognen holdt; Arnold svang sig hurtig af Sadelen og hjalp Grevinden ud. »Bring Heste og Vogn til Slottet,» sagde han til sin lille Kjæresvend, som Arnold nu først blev vært, og i hvem han med Forundring gjenkjendte hin skønne fantastisk klædte Yngling, som han sidst havde seet paa Gaden i Hamborg. Han fik ikke Tid til at ytre sin Forundring herover; thi Grevinden tog ham fortrolig under Armen og sagde med sin kjærligt tonende Stemme: »nu følger De mig dog til mit Slot, og bliver hos mig længer end sidst, haaber jeg.»

»Til evig Tid! – sagde Arnold og trykkede den lille elfenbenshvide Haand til sine Læber; og neppe vare de paa et ceenligt Sted i Skoven, førend den elskovssvante Arnold laae begejstret for den Skjønnes Fod, og fremstammede med glødende Læber og bankende Hjerter den varmeste og inderligste Kjærlighedstilsaetelse. Rødmænde lævede den Skjønne ham op i sine deilige Arme og sagde efter en betydningsfuld Taushed, med et alvorligt provencé Blik: »Dersom du virkelig elsker mig saa høit, som du siger, hvi tænker du da saa meget paa, hvad vi ere for den udvortes Verden? vi vide jo nu dog, hvad vi ere for os selv og for hinanden, om der saa slet ingen Verden var til uden om os.»

»Ja visselig! – svarede Arnold henrykt og omfavnede den vidunderlige Skjønne – nu skal Intet i Verden adskille os meer.»

»Tænk da heller ikke paa, hvad jeg spurgte dig om sidst – vedblev hun – jeg maatte sætte din Kjærlighed paa Prøve; men den holdt jo ikke Stand, du tvivlede paa mig, fordi du ikke begreb mig, du fordybede dig i dig selv og vilde see før du troede. Dersom du nu ikke vil tabe mig for evig, og dig selv med mig, saa følg herefter kun dit Hjerter iblande, og slaae ikke Lyksaligheden ihjel, for at see hvoraf den bestaer.»

»Säg mig kun een Ting, skønne Cordula! – spurgte Arnold – hvem var den smukke Yngling, som styrede de vælige Gangere for din gyldne Karm? han saae jo ud som en liden Kjærlighedsgud, der førte Spandet for Cyprias Triumfvogn; men tager jeg ikke feil, saa har jeg seet ham før.»

»Det var min Page, den lille Floristan – svarede Cordula – jeg har den Yngling saa kjær som en Broder; du vil vist ogsaa elske ham høit, den lille Tusindkonstrer, naar du lærer ham at kjende. Imorgen skal han male mig dit Aasyn, – foiede hun til med et Suk – at jeg dog kan

have dit Billede tilbage, hvis du atter faaer isinde at tvivle paa mig og forlade mig.»

Det var allerede Aften; Maanen skinnede nu just frem mellem Buskene, og ligesom forklarede den sjonne Cordulas Aasyn, idet hun med et sodt vemodigt Smil svævede let ved Arnolds Side gennem Skoven.

»Lad Himlen tilsammenføie os – udbrød Arnold – og intet Menneske skal adskille os; saae du det Stjernesked? sjonne Cordula! det bekræftede mit Ønske.»

»Det var intet Stjernesked – gav den Skjønne til Svar – det var en Raket fra min Slotshauge. Seer du ikke hvor vi ere? – see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Værk, han vil overraske os, seer jeg, med en lystig fantastisk Sommersnatsfest.»

Nu saae Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et underfuldt Feeslot gennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde sølsomme Lys, og lange dybe Valhorntoner klang vemodigt og ahnelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner og en glædelig Musik af Skalmeyer og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt smykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkel i sin Haand, gennem Skoven og strøede Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et forunderligt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne mens de sang, og Musikken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forelskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkel i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gennem Skoven blandt den muntre Skare. Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimmel ilede de Kommende imøde og hilsende dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad men sølsom Stemning tumlede Arnold, med den sjonne Cordula i Armen, hen i den store gothiske Riddersal midt i den ubekjendte forstummede Skare, og det var ham ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et schakspearisk Skuespil: midt under den glædeste Dands stod Romeos Scene i Gravcapellet for hans Øine, og han havde Møje med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig sønderknusende Skjæbne stod fornummet i Baggrunden, og truede at forvandle den glimren-